

ת"פ 41647/10/14 - מדינת ישראל נגד נ

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 41647-10-14 מדינת ישראל נ' נ
תיק חיזוני: 0-1330-20130-5001

בפני כבוד השופטת שושנה פינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל, ייחิดת תביעות
מחוז צפון, שלוחת עכו
נשפטה נגד נאשמה א נ
ע"יעו"ד נאגי אמר מטעם הסנגוריה הציבורית

ההחלטה

1. נגד הנואשם הוגש כתב אישום המיחס לה עבירה תקיפה עובד ציבור עבירה על פי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
על פי הנטען בכתב האישום ביום 24.11.13 פגשה הנואשם את בנה הפעוט במרכז קשר בפיקוחה של המתלוונת. הנואשם רגזה כי המתלוונת מפסיקה את הפגישה ומשכה בשערות ראהה של המתלוונת ודחפה אותה.
2. ביום 6.7.17 הודיע כי אני מרשעה את הנואשם וקובעת כי הוכח בפני כי משכה בשערות ראהה של המתלוונת אך לא כי דחפה אותה.
להלן נימוקי הכרעת הדיון.
3. מטעם המאשימה העידו שלושה עדוי תביעה, כלל עדי התביעה אשר בכתב האישום. העידו המתלוונת, המאבטח וכן החוקר המשטרתי אשר חקר את הנואשם. הנואשם ניהלה פרשת הגנה במסגרת העידה. לאחר מכן סיכמו הצדדים טיעוניהם בכתב.
4. הסנגור טוען כי לא הוכח על ידי המאשימה כי המתלוונת הינה עובדת ציבור. לעניות דעתך דרישת עובדיות זו של הסעיף הוכחה כנדרש. גם אם ניתן היה להוסיף ולהוכיח בריאות נוספת, לא ניתן לקבוע כי לא הוכחה.

תקיפה

עמוד 1

382א. (א) התוקף עובד הציבור או מי שמלוא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנונן שירות לציבור מטעם גופו המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף, דין - מאסר שלוש שנים.

עדת הتبיעה מס. 1 המתלוננת, הגב' מיכל שרון, העידה בחקירהה הראשית כי היא עובדת ברשות המקומית עכו כעובדת סוציאלית מזה 26 שנים, וכך גם בזמן האירוע. באותו העת שימשה כעו"ס במרכז ההקשר, מקום בו באים הורים לראות את ילדיהם תחת פיקוח מקצועי. במקרה זה לאחר פניה מרשות מקומית אחרת של פקיד חוק הנוער. עוד היא מצינית כי לצורך האמור חתמה הנאשמת על חוזה טיפול. (פרוטוקול עמ' 15). בחקירהה הנגדית הוסיפה בתשובות לשאלות הסגנור כי שמכורתה משולמת 25% על ידי הרשות המקומית ו- 755 על ידי משרד הרווחה. היא העידה כי יש לה תואר ראשון ושני בעבודה סוציאלית והציגה בפניו את התעודה המאשרת כי היא משתמשת כפקידת סעד. יחד עם זאת היא אישרה כי בחקירהה לא הציג תעודות אלו ואין בידיה את החוזה הטיפול. (פרוטוקול עמ' 18-19) צודק הסגנור בטענותיו כי למעשה לא בחקירתה ולא בבית המשפט לא הוצג כל מסמך התומך בדבריה אלו. לא כל פעולה שניית היה לבצע יש בה כדי לסתור את אלו שבוצעו.

אולם, עד הتبיעה מס. 2 המאבטח מר כורדי מעיד כי הוא עובד במחלקת הרווחה בעיריית עכו (פרוטוקול עמ' 22 ש' 27) וכי היה עד לפחות חלק מן האירוע.

גם הנאשمت עצמה מעידה כי הפגישה במקום נערכה במסגרת פגישות במרכז קשור בהתאם להוראות בית המשפט (פרוטוקול עמ' 31 ש' 15-17). היא מכירה את המתלוננת כעו"סית (פרוטוקול עמ' 31 ש' 25).

לאור האמור לעיל, גם שניתן היה להציג ראיות בדמות תלושי שכר, תעוזות ועוד, הרי שהוכח לפני במידה הנדרשת במשפט פלילי כי המתלוננת נתנה שירות לציבור מטעם גופו המספק שירות לציבור ומילאה אחר תנאי סעיף 34Cc לחוק העונשין (1), (2) ו-(10).

אין גם מחלוקת כי התקritis בין השתיים התרחשה כאשר המתלוננת ביקשה לסיים פגישה במרכז קשור בין הנאשמת לבין בנה.

המתלוננת העידה "אני ניגשת אליה ואומרת לה שלפי הכללים במרכז הקשור, היא לא יכולה להמשיך בפגישה ואני סוגרת את המפגש. בשלב זה היא..." (פרוטוקול עמ' 16 ש' 29-31) והנאשמת מעידה "היא הפסיקה לי את המפגש לאחר עשר דקות..." (פרוטוקול עמ' 32 ש' 14).

לפיכך, הוכח לפני כי האירוע אכן היה כאשר "...(ו) התקipa קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף...".

נותרה ליבת האירוע. האם הייתה תקיפה באירוע אם לאו, ואם הייתה תקיפה מה אופייה.

לצורך דיון זה יש להקדים התייחסות בשאר זהות העדים.

עמוד 2

9. העדות המרכזיות הינן המתלוננת והנאשפת. ברי הוא כי מדובר במיל שמעורבות וחוו אירוע סוער. אין מחלוקת כי המתלוננת, העו"סית הורתה על סיום מוקדם של פגישה שבועית בין אם לבנה, הנאשפת לקחה את הבן לידי. המתלוננת ביקשה לקבלו לידי על מנת להפסיק את הפגישה. אין מחלוקת כי המאבטח נכנס לחדר. כלומר, היה אירוע סוער רגשית. כך גם מתארות אותו המשתתפות. במצב דברים זה ברי הוא כי הדבר נחווה בצורה שונה על ידי כל אחת מהן, תוך שים לב לזרות הראה שונה ולחוויה שונה בעברו.

10. לא התרשמיقطענת הסגנון מסתירות מהותיות בעדות המתלוננת. יש לזכור גם כי האירוע התרחש שלוש וחצי שנים טרם ועד מסירת העדות בבית המשפט.

הסגנון מפנה לכך כי בעדotta בבית המשפט טענה המתלוננת כי הראש CAB לה משך שבוע לאחר האירוע ולמרות זאת אין לכך כל תיעוד בכתב, לא מעוד רפואי ולא בחקירה כלשהיא במשטרה. אין מוצאת כי יש בכך כדי לשולל דבריה של המתלוננת. יחד עם זאת יש כמובן בכך כדי להשפיע על התרשמות בית המשפט מעצמה הכאב שנגרם למתלוננת.

11. הנאשפת ישבה לאורך כל העדויות בבית המשפט. עדויות המאשימה נשמעו בשתי ישיבות והמתלוננת העידה בישיבה נפרדת. סיכון טענות הצדדים נערכו בכתב. ניכר היה כי הנאשפת מאוד מתקשה עם המועד ונינה מסוגלת לשמוע דברי אחרים אשר אינם מקובלים עליה ועל פי החוויה האישית שלה חוטאים לאמת כפי שהיא רואה אותם.

12. במהלך הדיון כאשר נאמרו דברים אשר אינה לrhoחה של הנאשפת, הנאשפת, על אף שהזירה מספר פעמים, לא הצליחה להבהיר ופרצה שוב ושוב באמירות ואף קמה והלכה.

עדותה של המתלוננת הייתה הקשה ביותר עבורה וחלק מן ההתרחשויות תועדו לפרוטוקול. לא ניתן היה לתעד את כל ההתרחשויות, שכן הדברים קרו במהלך עדות והדיון לא נערכם עם הקלהה.

-לדוגמה-

"**הurret biham'sh - הנאשפת אומרת שקרנית.**

הסגנון מבhair לנאשפת כללי התנהגות.

בית המשפט מבhair לנאשפת לעבר לפסול אחורה מאחר והוא מנפנפת בידה. העדה אינה מפסקה לדבר.

בית המשפט מבhair לנאשפת כללי התנהגות. הנאשפת ממשיכה לדבר. לבסוף הנאשפת מציתת ועובדת ספסל לאחר הרחיקה מהעדה ונכנס איש משמר.

העדה - היא משקרת. זה הולך לרעתו כל השקרים שלה.

בית המשפט מבhair לנאשפת כי biham'sh מתרשם מהנהגודה באולם. "

(פרוטוקול עמ' 16 ש' 24-16)

ולאחר מכן-

"הנאשם שוב מדברת"

(פרוטוקול עמ' 18 ש' 19)

ושוב-

"הנאשם - זה לא הגיוני. ממשיכת שיער שיכאב לה הראש ? היא משקרת."

בית המשפט מזהיר את הנאשם כי תצא מאולם ביהם"ש.

(פרוטוקול עמ' 19 ש' 24-23)

וסמוך לאחר מכן-

**"הנאשם מתפרקת - היא מציאה עלי שקרים. לא יתכן שאדם יוכל
שמושכים לו בשיער כאוב לו הראש.**
**הנאשם יצא עם עורך הדין שלן בחוץ. הנאשם מתפרקת כלפי
העדה, אין לך טיפה בושה. מוצאת עזרה משמר בית המשפט.
הסנגור יצא לשוחח עם הנאשם בחוץ.
מדיווח משמר בתי המשפט הנאשם מסרבת להרגע בחוץ על מנת
שהיה ניתן להרגעה.
הנאשם נכנס לאולם. בית המשפט מבהיר לעודה (צ"ל- לנאשם-
ש.פ.כ.) כי קיים תנאי לא להתערב בעת מתן העדות.
הנאשם ממשיכה ומדברת ללא הפסקה.
הנאשם - אני מבטיח לך שאני אשתוק. אני אשמע את כל העדות שלה ושל כל העדים.
בית המשפט מבהיר כי היה ומתפרק פעמי נספת או תפנה לאחד העדים תצא מהדין
והדין ימשך ללא נוכחות."**

זמן לא רב לאחר מכן העדתה שבה ומדברת הורתי על יציאתה מהאולם והיא סירבה. הנאשם יצא רק לאחר זההה כי תיעצר. הסנגור יצא אחריה על מנת לברר עמה האם תרצה להיכנס תוך התchingות לשימרת כללי הדיון, עצקותיה נשמעות בתוך האולם. (פרוטוקול עמ' 22 ש' 9-23).

13. מצאתי לנכון להביא בפרוטו ייחסית את התנהלות הדיון ביום 22.1.17, שכן זו ההתנהלות של הנאשם

שנחותפי לה והינה חלק מהתרומות בית המשפט מן הנאשמה. במקרה המסוים של הנאשמת אין בדבר דоказה כדי להוכיח את פניה הנאשמת אלא מסע'ן כדי ללמידה אודוט אופן התנהלותה מחד ומайдן הדרך בה היא מבינה את התנהלותה ואת גבולותיה. עיר לעניין זה כי הנאשמת לא מצאה דופי רב בתנהלותה בבית המשפט וחשה כי דווקא עשתה מאמץ רב לשמר על הכללים. בעודו השיבה לעניין זה לשאלותיו.

"**ש. כשהיית בבית המשפט פעם קודמת, התנהגת לפי כללי ביהם"ש.**

ת. התנהגתי לפי הכללים של ביהם"ש. אני רוצה להוכיח שזו קרה רק בגל... אני התנהגתי לפי כללי ביהם"ש. ישתי בשקט, הקשבתי לעדויות. קצת CAB LI, אולי CAB לשמעו את העדות שלה. שכאב לי, היה לי קשה לשמעו את העדות שלה. אני זו שדברת אמת ורציתי להוכיח את זה לביהם"ש אז אני מוכיחה את זה עכשו. כשהיה לי קשה, ישתי והקשבתי לעדויות וכשהזאתם אותי החוצה להרגע, נרגעתי וחרשתי.

"**ש. למה הוצאה מבית המשפט ?**

ת. לא יודעת. רציתי להוכיח שהיא מסקרת. מצד שני, הבחירה, היא, מיכל העזה לבוא לביהם"ש לתת עדות שקר. אני זו שדברת אמת. אני לא אשמה. רגע רגע שנייה."

(פרוטוקול עמ' 39 ש' 14-6)

הסבירים אלו חוזרים גם כאשר ניתנה לנאשמת בסוף עדותה אפשרות לומר את אשר על ליבה (יוער כי בדבריה אלו נקטעו לבסוף על ידי כאשר התארכו יתר על המידה).

14. בבית המשפט הוגש דוח ועדת אבחון בעניינה של הנאשמת. הוועדה מצינית כי הנאשمت מתפרקת ברמה שאינה פייגר שכלכך מתחת לממוצע מרבית התחומיים. היא סובלת מהפרעת אישיות גבולית, עם עבר של התקפים פסיכוטיים וטיפולים פסיכיאטריים. הוועדה מצינית כי הנאשمت מבילה בין טוב לרע בין מותר לאסור, מבינה את תפקידי הגורמים השונים במשפט וכיולה לשתף פעולה עם הסגנור. אכן כי אכן התרשםתי כי הנאשמת מבינה את תפקידי ההליך השיפוטי והגורמים הפועלים בו וכן משותפת פעולה עם הסגנור. יחד עם זאת התרשםתי כי יכולת האיפוק והבקירה העצמית של הנאשמת לוקים בחסר. איyi גורם מקצועיע לעניין זה, אולם ציינתי התרשםותי לאור ההתאמה בינה ובין חווות הדעת המקצועית וכיולה מתנהלות הדיון כפי שהובאה לעיל.

15. נרכחה חווות דעת פסיכיאטרית בעניינה של הנאשמת אשר מצאה אותה כשרה לעמוד לדין וכשרה בעת ביצוע המעשים לכואורה. בחוות הדעת הפסיכיאטרית נקבע **"הפרעת אישות ושימוש בחומרים**

פסיכו-אקטיביים, לא גרמו לה שלא להבין את הפסול במעשה ולא מנעו ממנה את יכולת להימנע מלבצעה. גם CUT בעט ביצוע העבירה הייתה מסוגלת להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור."

16. לפיכך, הנואשת כשרה לעמוד לדין וכשרה בעט ביצוע המעשים. אולם, יש לזכור את מגבלותיה שעה הן שדנים במעשה ובנסיבותיהם והן כאשר אינם לשקל את עדותה.

17. המתלוננת העידה כי הנואשת הגיעה נסערת למרוץ הקשר וקיללה. היא העידה כי הנואשת אף מחזча בובות במקום. כאשר המשיכה לקלל ולא הייתה פניה ליד אשר הפגישה נועדה למפגש עמו, החליטה המתלוננת על הפסקת הפגישה. אז- "אני נגשת אליה ואומרת לה שלפי הכללים במרכז הקשר, היא לא יכולה להמשיך בפגישה ואני סוגרת את המפגש. בשלב זה היא לוקחת את הילד אליה, מצמידה אותו אליה ומצתה ליה לידה לצרור. באותו רגע אני מזמין אותה השומר שיש לי בחוץ... היא עומדת (ת) עם הגב לקיר עם הילדים בידיהם צורחת, הילד בוכה. אני מנסה להרגיע אותה... מה שעבור לי בראש באותו רגע זה שהילד נמצא בסכנה. אז אני שולפת לה אותו מהידיים... באותו רגע, בשנייה הזו, אני חשופה מולה, היא מושיטה יד ומושכת לי את השער בחזקה, הופכת אותו. בשלב זה השומר נכנס בימי ובינה... "(פרוטוקול עמ' 16 ש' 29- עמ' 17 ש' 5).

ماוחר יותר בתשובה לשאלת בית המשפט "באיזה חלק בגין היא נגעה ברן?" משיבה המתלוננת "ברגע שהיא משכה לי את השער, בידי השניה היא דחפה אותו. היא נגעה לי בחזה...".

18. השומר העיד כי "...בדיוק בגין שנכנסתי אני רואה שהגב' מחזיקה את מיכל בשער, ועושה לה כהה, בידי ימין של הגב', תפסה אותה מהשער, ניסיתי להתקרב ניסיתי להוציא ממנה את השער ואז היא דחפה. היא עזבה לה את השער לדחיפה כזו. אני לא יודע אם זו דחיפה...".
(פרוטוקול עמ' 23 ש' 19-16).

העד נשאל פעמים רבות באשר לדחיפה והסביר כי לא ראה דחיפה של ממש אלא שחרור של השער בו אחזה. העד הדגים תנועת תפיסה ושחרור תוך כדי הדיפת היד קדימה. (פרוטוקול עמ' 24 ש' 9-7). העד הבahir כי אינו יכול להעריך את עצמת התפיסה ומה חששה המתלוננת. הוא יכול להעיד על אשר ראה.

לא מצאתי כי העובדה שהוא עובד באותו מקום עבדה שעובדת המתלוננת הפכה את עדותו ל"נגועה". עובדה היא כי למורת שהמתלוננת טענה כי נדחפה, הוא שב והבהיר כי לא ראה דחיפה שכזו בידי השניה (פרוטוקול עמ' 24 ש' 29-26).

19. הנואשת מכחישה כי תפסה את שערה של מתלוננת וכי דחפה אותה. עדותה ארוכה ומעט מבולבלת וכוללת התייחסויות למצבה ולעובדת כי ילדיה נלקחו ממנה. יחד עם זאת ניתן להבין מעדותה כי היא

마שרת כי הייתה מחלוקת עם המתלוונת שעה בה היא בקשה לצאת עם הילד החוצה וסורה על ידה וכן כאשר ביקשה לברר עם משפחת האומנה מדוע ליד יש סימנים אדומים בפנים וסורה.

הנאשפת מעידה כי כאשר המתלוונת הודיעה זמן קצר לאחר תחילת הפגישה כי הפגישה מסתיימת, היא חיבקה את הילד שבכה וניסתה להרגינו. המתלוונת לקחה אותו מידיה. אז היא התישבה על הרצפה בכתה והייתה נסערת. היא חוזרת ואומרת כי לא תקפה.

במקרה זה מוצאת אני כי עלי להעדייף את עדותו של השומר על פני עדויות המעורבות. הוכח בפני כי בעת יצאת הילד מידיה של הנאשפת, הנאשפת התנתקה. עובדה היא כי המתלוונת מצאה לנכון לקרוא לשומר. הוא לא נכנס כי הכל התנהל בהסתכמה. אז הוכח בפני כי השומר ראה את הנאשפת Tosfot את שערת של המתלוונת. באשר לדחיפה, גם שיכול והמתלוונת חוותה תחששה של דחיפה, לא הוכח בפני כי זו אכן התרחשה. השומר לא ראה זו. הוא מתאר כי יכול והייתה תחששה דחיפה שעה בה שחררה הנאשפת את אחיזתה בשיער.

לא אוכל לקבוע את עצמת התפיסה בשער. השומר מעיד בכנות כי הוא לא יכול להעיר זאת. לפיכך, הספק פועל לטובת הנאשפת כי התפיסה לא לוותה במשיכה חזקה, או בכוונה למשוך באופן חזק.

nicr כי הנאשפת נמצאה בסערת רגשות. עצמת סערת הרגשות אינה נדרשת לי לצורך הקביעות הנדרשות בשלב זה. אני נדרש לשאלת האם מחייב קודם לכך את הבובות ואם לאו, ואני חשבתי כי העובדה כי עדות שכזו נרשמה לראשונה מפי המתלוונת בבית המשפט פוגעת במהימנותה. לא כל שלב בו נדרשה למסור את הגרסה כלל שאלות מיוחדות לכך. אין בכך סירה לגרסאות קודמות שמסירה אלא רק תוספת.

לא מצאתי כי התקף רצוף מחדים חוקריתיים. למשל בנושא המצלמות, נשאלו השומר והמתלוונת האם שי מצלמות במקומות הושיבו בשלילה. זה מקום עבדתם מזה שנים. לא מצאתי כי קיים מחדר חוקריتي בכך שהחוקר לא בדק זאת בעצמו.

הסגור טוען כי גם אם הוכחה תקיפה הרי מדובר בזכוטי דברים. לא אוכל לקבל זאת. גם שהתקיפה שהוכחה הינה במידרג הנמוך של האלים הפסיכיאטריים, הרי מדובר בתקיפת עובד ציבור שעה בה הוא מבצע את תפקידו. כל פגיעה בו אינה זוטי דברים.

בע"פ 4565/13 אמון חאלד נ. מדינת ישראל (פס"ד מיום 13.11.4) נאמר -

"**בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוננת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגעה אונושה גם בערך החברתי הנודע לתפקיד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כ(2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל[פורסם ב公报] (13.8.2008); דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל[פורסם**

בנבו] (11.7.2011). עובדי הציבור "חוופים בצריח" - כמו שלא אחת נמצאים בחזית התהמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגיים כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדת שעוניין לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בלבתו".

לאור כל האמור לעיל מצאתי לנכון להרשיע את הנאשמה בעבירה תקיפה עובד ציבור, עבירה על פי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ג-1977 בגין משיכת שערה של המטלוננט.

המציאות תשליך העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ז, 13 אוגוסט 2017, בהעדר
הצדדים.